

Евалд Франк

ХРИСТИЯНСТВОТО ВЧЕРА И ДНЕС

Съдържание:

Предговор
Коя е правилната религия?
Последната воля
Небиблейски претенции
Недоразумение
Ключовете
Пълномощие на апостолите
Прощение на греховете
Новото начало

ПРЕДГОВОР

Целта на тази брошура е да даде на читателите повод да се замислят. Бихме искали всеки да обърне внимание и да започне да се занимава с тази тема. Тези, които мълчат, поемат върху себе си вина. Но от друга страна този, който говори и пише за тези неща, привлича върху себе си неприятно внимание. Никой не може да угоди на всички.

Днешната генерация не е виновна за това, че в миналото е била дадена погрешна посока. Именно затова никой не би трябвало да се чувства засегнат. И ако в тази брошура ще бъде откривано погрешното развитие на църковната история, то няма да е заради склонността към критика, но поради любов към истината. Всеки един читател би трябвало да схване добрия замисъл и да види ръката, която е протегната за помощ.

Знаем, че цялото духовенство е убедено, че учението им и това, което правят е правилно. Всички се стараят да изпълняват Божията воля. За съжаление обаче, никой не говори за това, че е извършено тотално отклонение от оригиналното учение и практика. Днес намираме само обичаи и традиции, които нямат никаква библейска основа.

Библейската ориентация се е изгубила и широките маси са водени в погрешна посока. Във всички религии виждаме отдаденост и старание, но това не е достатъчно за Бог да се смили. В този текст ще засегнем бегло някои теми, или ще се занимаем с тях много сбито. В следващите публикации ще се занимаем подробно с основните учения и теми. В светлината на библейското пророчество ще бъде обяснено и развитието във времето.

гр. Крефелд, пролет 1985 г.

Автора

КОЯ Е ПРАВИЛНАТА РЕЛИГИЯ?

Сега ще се занимаем с най-интересната тема, която съществува. Тя би трябвало да представлява интерес за всеки един човек. Незаинтересоваността може да се окаже съдбоносна. На всеки е известно, че съществуват много и различни религии. Но би трябвало да си зададем въпроса: съществува ли истинска религия? Всички претендират за това, че са истински. Известно е, че по отношение на религиите съществува скептицизъм. Хората се отвърщат от религията и не искат да имат нищо общо и с Бога. Защото всеобщо е възприето мнението, че Бог и религията са едно и също нещо.

Но независимо от това има и такива хора, които се интересуват от това, дали все пак не съществува жив Бог, Който се грижи за нас. Но дали съществува някакъв начин да се ориентираме във всички тези религиозни течения? Кой би могъл да даде отговор на тези важни въпроси? Или наистина всичко е само измама? Хиндуистите ли са правите? Мюсюлманите ли са правите? Или будистите? Възкресен ли е някой от техните основатели? До ден днешен човечеството е чуло единствено за възкресението на Исус Христос. Всички останали са били погребани заедно с ученията си. Истинското може да дойде единствено от Истинския. А някой чул ли е Той да е основал някаква религия? Ако е така, кога, къде и каква? В такъв случай нито една религия не би трябвало да твърди, че произхожда от Него.

Човека не само би могъл да се заблуди. Той наистина се е заблудил. Именно затова ние можем да се доверим на църковните и религиозни водачи точно толкова, колкото можем да се доверим и на самите себе си. Дори да не се занимаем с останалите световни религии, ние знаем, че в самото християнство съществуват стотици църковни организации. Всяка една от тях има свое специфично учение и води хората си по свой начин към спасение. Разбира се ние не можем да обвиним нито една църковна организация в това, че умишлено лъже хората. Но самият факт, че съществуват толкова много духовни движения, ни кара да се замислим.

Всеки човек, който би искал да стигне до някаква цел, трябва да потегли на път. Обаче как да намерим пътя, който със сигурност ще ни доведе до целта и как да намерим истината, на която можем да се доверим? Би трябвало да съществува някаква възможност да бъде открита Божията следа всред този човешки хаос. Кой би могъл днес сляпо да се довери на някаква вяра? Не е достатъчно нещо да бъде обявено за божествено. То трябва да бъде потвърдено и отгоре! На всеки човек би трябвало да бъде дадена възможност да употреби правото си на духовна ориентация. Защото става въпрос за нещо много повече от този кратък земен живот. Ние сме предопределени за общение с небесния ни Отец. Съществува не само този временен, но и вечен живот. Така, както със сигурност съществува плътското тяло, със сигурност съществува и духовно тяло. Точно толкова, колкото е реален живота на земята, толкова е реален и живота на небето. Един и същи Бог е сътворил и небето, и земята, и всичко, което в тях. Величието на сътворението свидетелства за своя Сътворител.

Много хора вярват, че принадлежността им към дадена църковна организация, или религиозно общество им осигурява спасението. Всички ли дават само празни обещания? Ако се разходим по гробищата, ще можем да видим утешителни надписи: „Тук почива в мир...“; „Благословен в покоя...“; „Скрит в Бога...“ И съобщенията в печата звучат успокоително: „Починал в блаженство...“; „Беше призван от Бога да отиде в къщи...“; „...получил римскокатолическо тайнство на последното помазание, почина...“

Изниква представа, че всички починали са отишли при Господа. Но какво се случва в действителност? Дали тези починали са имали лично взаимоотношение с Него?

На гробището към близките се отправят утешителните думи: „На Господ е било угодно да вземе в царството Си нашата сестра, или брат...” Обаче след това в църквата тържествено се съобщава на близките, че починалият не е в рая, а в чистилището. И независимо от това, че понятието чистилище е изцяло измислено и че не е споменато нито веднъж в Светото Писание, все пак би трябвало да си зададем въпроса кое е истина. Къде всъщност се намира починалият? Възможно ли е хората от рождението и до смъртта си да бъдат държани в заблуда и през цялото време да бъдат успокоявани? Цял живот им е било втъпявано, че са спасени, но когато умрат, не достигат до тази цел. Религиите защитават това становище. Религията не е ли опиум, който успокоява хората до момента на страшното им пробуждане? Година след година хората приемат някакви ритуали, без да приемат истинското спасение. От кръщението на бебетата, през първото причастие и до последното помазание, те са подготвяни за блаженството. И след всички тези неща настъпва последния тъжен резултат: починалият не е взет горе, а е слязъл долу. Никой не може да ни даде по-добра информация за това от медицинските сестри и лекарите, които са били свидетели на смъртта на много хора. В такъв момент, без оглед на църковна принадлежност, настъпва предсмъртен бой. В повечето случаи никой не знае нищо за отчаянието на умиращия. Няма и следа от вяра, радост, или увереност.

С убеждението, че всичко, което Бог изисква, е било направено според най-чиста съвест, изведнъж става ясно, че изобщо не е ставало въпрос за тези неща, които Бог наистина изисква, а за това, което църковното общество е изисквало от своите членове. И тъй като това е въпрос на живот и смърт, всеки един човек би трябвало да изпита сам себе си. Всеки човек, независимо към каква раса, или народност принадлежи, има право да узнае истината за Бога и за себе си. Всеки човек, който не е равнодушен към съдбата си във вечността, е длъжен да сравнява всички учения и практики със Свещеното Писание. Само това, което произлиза от Бога, води към Господа и може да устои пред Него. Такъв човек, който казва: „На мен ми е все едно! Не ме интересува дали ще има потоп, или разрушение. Все едно аз няма да съм там” не знае какво говори. Библията е наистина единствената книга на света, която ни запознава с Бога и с Неговия план. От началото и до края в нея се съдържат потвърдените действия на Бога. Би трябвало да се отнасяме сериозно както към живота си, така и към смъртта си. Не става въпрос за това да се всява страх у хората, а да им бъде показан пътя и целта. На всяка цена трябва да бъдат обновени вярата и доверието в Бога. Бог е реален. Словото Му е над всяко съмнение. Във всички религии на хората е внушаван страх от Бога, но същевременно им е внушавано доверие в човешкото действие и ред. Нашата задача е да бъде нарушено доверието към религиите и да бъде постигната вярата в истинността на Бога и Неговото Слово. Всемогъщият има цел. Той има план за човечеството. За съжаление хората са си направили свои собствени планове и са създали свои собствени религиозни царства сред Божието Царство. Човешкото и Божието стоят в пълно противоречие. Всеки човек, който желае да бъде вместен във вечния Божи план, трябва да се отрече от всички религии, които са били измисляни във времето.

Всемогъщият Бог е и всезнаещ и затова Той е измислил план за човечеството още преди създаването на света. Прекъсването на този план посредством падението и непослушанието на човека не е нарушило валидността на Неговото вечно решение. Тъй като Господ е знаел всичко предварително, Той е могъл да запланива всичко в Своя вечен замисъл. Божието Слово е точно толкова истинно и непогрешимо, колкото е и самият Той. Божия път с човечеството е описан пределно ясно в Неговото Слово. За съжаление религиозните тълкувания и традиции са го замаглили и са го направили непроходим. И независимо от това дали догмите са от стотици, или хиляди години, те си остават завинаги само това, което са – човешки поучения, въведени от хората. Те не могат да се превърнат в истина само, защото са били въведени от

някаква църковна институция. Божественото никога няма да стане човешко, както човешкото не може да стане божествено. Истината и лъжата взаимно се изключват. Или сме в истината, или сме в заблудата. Източника на всяка истина е Бог, източника на всяка лъжа и заблуда е сатана. Съвършената заблуда е това, когато истината е поднесена по неправилен начин, нещо, с което изобилства религиозния свят. Каквато и да е теория, или практика, която не съответства на Светото Писание, няма божествен произход. В Божието Слово се съдържа цялостното свидетелство, което Бог е дал на човечеството. Пророците на Стария Завет са съобщавали за идването на Месията и за Божието спасение; апостолите са били очевидци и свидетели на изпълнението на тези пророчества в Изкупителя, а посредством проповядването на евангелието днес Божията милост се предлага на всички хора. Всеки може да повярва в тази действителност, която е потвърдена от Бога.

Съществува голямо различие между първата църква и съвременното християнство. Това, което е било в първата църква, в днешната организирана църква липсва, а това, което в днешното християнство е нормално, изобщо не е съществувало в първата църква. Това ще го поясним като направим някои сравнения.

В началното християнство се е проповядвало единствено и само според Писанието. Апостолите са били обучени от самия Господ и са били водени от Святия Дух. Всеки, който чете първите глави на Деяния на апостолите, ще може да добие представа за живота на първата църква. Пълнотата на Духа и на Божието благословение са били очевидни. Първите християни са били едно сърце и една душа, всичко е било общо и те са били едно голямо Божие семейство. Църквата не е била една закостеняла организация, а жив организъм. Нашият Господ е казал „Аз ще съградя църквата Си и портите на ада няма да и надделеят” (Мат. 16:18). Това Той го прави и днес. И така, както Бог се е изявил чрез Христос, така Христос се е изявил чрез Своята църква. Продължило е същото проповядване и същото служение. Тогава са ставали големи знамения и чудеса. Невярващите са ставали вярващи, хванатите от нечисти духове са били освобождавани и болните изцелявани. По онова време все още всичко е било правилно, а Божието Слово е била единствената мярка. Доверието на апостолите е било положено в Господа, Когото те са виждали по време на Неговото служение, както и по време на мъките и смъртта Му, а също и при възкресението Му от мъртвите. Те са живяли пред Него живот, изпълен с преклонение и са се събирали в Неговото име.

Божията воля е църквата да бъде едно божествено общество на земята. Никой няма право да внася в нея нещо, чийто произход не е от Библията. Истина е, че църквата се състои от хора със слабости и грешки, от грешни хора, които са получили милост и са станали Божии деца, обаче онова, което се поучава в нея, от начало и до край трябва да е в съгласие с Божието Слово. Защото това, което сега не е в съгласие със Словото, със сигурност няма да издържи пред Божия съд в последния ден. Затова библейски вярващия човек не трябва да приема своеволно измислените и установени учения. Валидната изповед на вяра не се намира в катехизма, а в Светото Писание.

Апостолите нямат нищо общо и с възникването на така наречената *Regula veritatis*, която е била обявена за апостолската изповед на вяра. Между другото в началото там се е казвало: „... Святия Дух, святата църква, прощението на греховете и възкресението на мъртвите. Амин.” Обаче днес милиони хора по целия свят всяка неделя изповядват по църквите: „Вярвам в Святия Дух, в святата католическа църква и общението на светиите...”

Тази формулировка не произхожда дори от времето непосредствено след апостолите, а е била приета на събора на църквата в Ницея, и впоследствие е била още допълвана. И за да и

бъде придаден авторитет, обявили са апостолите за нейни автори, без да имат каквото и да било право да правят това.

Същото нещо се е случило и с книгата «Didache» (Дидахе), която е била открита през 1883 г. в някакъв манастир и своеволно е била датирана от края на първи век. Но тя няма нищо общо с учението на дванадесетте апостоли. Например на стр. 29 е написано: „Ако с работа на ръцете си спечелиш нещо, трябва да дадеш нещо за прощение на греховете си.” Това евангелието ли е?

Апостолите лично са познавали Този, Който ни е простил греховете. И днес те биха проповядвали същите неща, които са проповядвали и тогава. Именно затова всичко е било записано, за да можем и ние да го изучаваме. Кой се вслушва днес в онова „Всичко изпитвайте!” (1 Сол. 5:21)?

Бог никога не си противоречи. Неговите решения са съвършени. Всички „противоречия” се намират единствено в мислите на учените, а не в Неговото Слово.

Човек, който не носи религиозни очила би трябвало да бъде ужасен от отклонението, което е станало. Оригиналната изповед на вяра е била променена до неузнаваемост. Днес се проповядва съвсем друго евангелие.

Бихме могли да приемем това, че хората са искрени, но с това неправилното няма да стане правилно. Когато става въпрос за вяра, учение и практика в църквата, решенията не се взимат на съборите на църквата, защото винаги важи само това, което ни е оставено от първата църква. Би могло да се водят дискусии относно проблемите на църковните организации, обаче учението и практиката на Христос и апостолите са дадени веднъж винаги. На 18 април 1521 г. във Вормс Лутер е казал: „Тъй като не вярвам нито на папата, нито на съборите, защото е известно, че те нееднократно са се заблуждавали и са си противоречали, затова ако не бъда убеден посредством свидетелствата на Писанията, или посредством ясни доводи на разума, то аз ще остана в подчинение на цитираното от мен Слово от Писанието, а душата ми ще остане в плен на Божието Слово. Аз не мога и не желая да се отричам от нищо, защото всяко действие, което е в разрез със съвеста ми не е безопасно и не е благочестиво. Господ да ми помогне. Амин!”

Ние разглеждаме вечните Божии решения с човечеството и затова искаме да дадем обяснение посредством някои сравнения. Отнася се за две съвършено различни неща, които са абсолютно несъвместими. Едното е Божията страна, а другото – човешката. Всеки, който твърди, че е от Бога, вярва на Божието Слово и не се влияе от това, което е било казано на различните събори на църквата и в светите синоди. Божието Слово не е подчинено на промените във времето. Валидността му е вечна. Тя не може да бъде отменена.

Всеки човек би трябвало да е наясно с това, че Светото Писание е комплектното и завършено Божие свидетелство. Той не е пропуснал абсолютно нищо. Но с течение на времето според мярката, с която се е отнемало божественото, е било прибавяно човешкото. Нито едно от решенията, взети на различните събори на църквата, никога няма да станат божествени свидетелства, тъй като те не произлизат от учението на апостолите и на Христос, което стои единствено на основата на пророческото слово.

Не е позволено да се прескачат, нито да бъдат пропускани сериозните предупреждения, които са в Стария и Новия Завет. Писано е: „*Да не прибавите нещо към наредбите, които ви заповядвам, нито да отнемете от тях...*” (Втор. 4:2).

По-късно Господ е казал следното нещо на фарисеите и книжниците, които вместо да се вслушват в това, което е казал Мойсей и пророците, са следвали разни тълкувания и устни традиции: *„Този народ Ме почита с устните си, но сърцето им стои далеч от Мен. Обаче напразно Ме почитат, като преподават за поучение човешки заповеди”* (Марк 7:6-7).

Различните общества на вяра до голяма степен също са изоставили Божието Слово, като са се уплели в разни човешки учения. А същевременно в днешно време религиозната дейност е развита както никога преди. Обаче над всичките тези небиблейски дейности все още се произнася словото: „Горко!” Излишни са всички молитви, богослужения, хваления, ритуали, излишни са пищните евангелизации и църковния ред. Защото всичко, което в Божието царство не е според Божието слово, пред Бога е невалидно. Колко програми би трябвало да приеме Той? И на чия страна би трябвало да застане?

Господ не допуска никакви смесици. Той иска чистото семе на Неговото Слово да остане непокътнато в оригиналния си вид, така както е било посято. Христос остро критикува религиозните водачи, които се радват на почитта на хората и казва: *„Вие осуetyавате Божията заповед, за да спазите своето предание”* (Марк 7:9).

Едното се отхвърля, за да се постави на негово място другото.

Самият Господ ни предупреждава: *„Всяко слово Божие е опитано; Той е щит на тези, които уповават на Него. Не прибавяй към Неговите думи, да не би да те изобличи и се окажеш лъжец”* (Прит. 30:5-6).

Всички, които прибавят нещо към завършеното и комплектно послание на Светото Писание на Стария и Новия Завет, един ден ще се изправят като лъжци и Бог ще търси от тях отговорност и ще ги отхвърли. Още от Едемската градина сатана, онзи лъжец, е повлиял на хората като е говорил погрешно Божието Слово. Той и до края ще продължава да лъже човечеството. Единствено този, който открие това и се освободи от неговото влияние, ще може да застане под Божието ръководство, което идва чрез Духа, единствено на основание на Неговото Слово.

Святия Дух е Духът на истината, и само Божието Слово е Словото на истината! В последната глава на Библията стои последното предупреждение: *„...Ако някой прибави нещо към тях, Бог ще прибави върху него язвите, описани в тази книга. И ако някой отнеме от думите на тази пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от святия град, които са описани в тази книга”* (Откр. 22:18-19).

Може ли да се отнасяме лекомислено към тези думи? И по същия начин, както се е изпълнило онова, което Бог е казал в началото : *„...защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш”* (Бит. 2:17), така и Словото от Откр. 22 гл. ще се окаже истина. Бог говори това, което мисли, и мисли това, което говори. Писанието не може да се отмени. Нито едно Негово решение не подлежи на промяна и е свършено.

ПОСЛЕДНАТА ВОЛЯ

Апостол Павел говори за последната воля, за завещание, за последно разпореждане, което след като влезе в сила вече не може да бъде отменено, нито някой може да го променя, или да прибавя нещо към него (Гал. 3:15). Чрез смъртта на нашия Господ Новия завет е влезъл в сила. В посланието до Евреите 9:16-17 е написано следното: *„Защото където има завещание, трябва за изпълнението му, да се докаже и смъртта на завещателя. Защото завещаното*

влиза в сила само където се е случила смърт, понеже никога няма сила, докато е жив завещателят.” Учудващо е как хората са се осмелили да внесат толкова много промени.

Често възникват спорове относно завещанията. Но когато последната воля на завещателя е дадена в писмена форма, изключено е тя да бъде променена. Но точно това, по необясними причини се е случило с Божието завещание. От една страна се твърди, че всичко произхожда от Христос, а същевременно са направени неща, които се различават както от Него, така и от Неговия Завет. Това, което Той е казал и е оставил е изчезнало съвсем, а вместо това са били внесени други неща.

Всяко църковно общество има право да вярва на каквото иска и да прави каквото иска. Обаче този, който има претенции да бъде Божия църква, или църква на Исус Христос, задължително е да бъдат приети Божието Слово и Христовия Завет в цялата им пълнота, както са били написани. Къде биха имали място различните догми и традиции, които са били въвеждани по време на църковната история? Те изобщо не са част от оставеното ни завещание.

Хората смятат, че организираната църква е основана от Бога и че тя е тази, която трябва да поучава и да действа на земята вместо Христос. Каква е истината, обаче? В малкия катехизис към темата „Заповеди на църквата” на края можем да прочетем следното нещо: „Христос е дал на представителите на църквата право да издават заповеди. Той желае да изпълняваме заповедите на църквата от любов към Него.” Къде и кога е казал Христос нещо такова?

Бог отдавна е дал Своите заповеди, и те би трябвало да са известни на всички. За съжаление, обаче хората са смятали, че църковните заповеди са заповедите на Христос, приемали са ги като такива, и са изпаднали в заблуда.

По времето на Константин на всички светски граждани е била призната принадлежност към църквата. В 313 г. сл. Хр. Константин по политически причини започнал да притегля към себе си както християните, така и езичниците. По негово желание е бил свикан събора на църквата в Ницея. До 325 г. той е одобрявал строителството и на църквите, и на езическите храмове. По неговото време светското християнство е придобило силна власт и се е превърнало в духовна сила в Римската империя. В него Евзебиус е виждал спасението от дълбоката криза. Хората са могли да си отдъхнат след ужасните преследвания по времето на Нерон и Диоклециан.

През 380 г. Теодосий и Грациан са отменили религиозната свобода. До тогава е имало разни общества на вяра, които са съществували заедно с официално признатото християнство. Но от този момент хората са били принуждавани да станат „римски” християни. Този процес е бил завършен по времето на Юстиниан (527- 565). По това време църквата окончателно е била призната като държавна, и духовниците са станали държавни служители. А след разпадането на световната езическа Римска империя е настъпило религиозното владичество на Рим. Започнало е жестокото Средновековие. След това са минали почти хиляда години до настъпването на Реформацията. В резултат от самодържавието и власта на организираната църква, която е била в надмощие, всички другояверци са били преследвани. Цели народи са били насилствено похристиянчвани. Милиони хора са умрели с мъченическа смърт, сред които е имало и стотици хиляди евреи, които са били обвинявани като убийци на Христос и Божии врагове. По онова време църквата е имала и политическа власт.

Още през първите два века след Христос вече са били въвеждани разни измислени учения. Но всеобщия натиск е започнал през трети век. Появило се изискването да се спазват всички нови учения и практики. Било е въведено разпятието и знака на кръста, а също и въсърните

свещи и кадилницата. Непрекъснато са били прибавяни нови неща: поклонението на светиите, всекидневната жертва при литургията и много други неща.

На събора на църквата в Ефес през 431 г. е било въведено поклонението на Мария като Божия майка. Около 500 г. свещениците са започнали да се обличат в специални одежди. След това е последвало: въвеждане на празника на Богородица, целуването на крака на папата, поклонението пред картини и реликвии, поклонение на Иосиф и постене в петък.

В 1079 г. е бил въведен и целибата (забрана за женитба на духовниците), след това е въведена броеницата и продажбата на индулгенции, учението за променяне на Божието тяло, празника на Божието тяло и т. н., и се е стигнало до разпространението на догмата за възнесението на Мария на небето. Апостолите не са знаели нищо и за изповедалните.

Списъка би могъл да продължи. Тук е мястото съвсем ясно да се заяви, че тези учения нямат нищо общо с първото християнство и с учението на апостолите. Кой е дал право да бъдат те внедрявани в църквата? Всяко едно първоначално учение е било променено, а прибавеното е толкова много, че от него не е останало нищо. Например Господ е казал: „И никого на земята недейте нарича свой отец, защото Един е вашият Отец, Небесният” (Мат. 23:9).

Днес това Слово така се игнорира, че целият свят пада в кръката на един мъж, покланя му се и го нарича „Свят отец”. А при това Господ казва: „*Не искам да дам славата Си на друг*” (Ис. 48:11). Исус Христос ни учи да се молим: „*Отче наш, Който Си в небесата, да се свети името Ти*» (Мат. 6:9). Не е ли богохулство това да се презре Божието Слово, а тази титла да се използва за човек? Така че задаваме въпрос: кой е Святия Отец, чието име да се свети? Този на небето ли, или този на земята?

Можем ли в първото християнство да намерим някакво известие за появяването на Мария? Или за някакви места на поклонение? Или за поклонение на светиите? Библията строго ни предупреждава да не се покланяме на мъртвите. Защото това е спиритизъм и окултизъм. И поклонението пред разни патрони на охрана също няма никаква библейска основа и е взаимствано от езическите религии и идолопоклонството.

В Светото Писание никъде не е казано, че Мария е посредничка между Бога и хората. Защото е писано: „**Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и хората, човекът Христос Исус**” (2 Тим. 2:5). Същото важи и за нейната роля на ходатай. В Божието Слово е написано пределно ясно: „...*имаме ходатай при Отца, Исуса Христа Праведния. Той е омилоствение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят*” (1 Йоан 2: 1-2).

Освен това в Светото писание в Новия завет се казва, че единствено Исус Христос е бил взет на небето.: „*И като ги благославяше, отдели се от тях и се възнесе на небето*” (Лука 24:51; Марк 16:19; Деян. 1:9).

На нито един апостол не е било известно Мария да се е възнесла на небето. Догмата, че Мария с тяло и душа е била взета на небето, е била приета едва през 1951 г. За такова твърдение липсва каквато и да било библейска основа. Човешките заповеди и догми още никого не са спасили. Но затова пък са попречили на милиони хора да получат спасение.

НЕБИБЛЕЙСКИ ПРЕТЕНЦИИ

В Светото Писание няма да намерим и най-малък намек за някаква авторитетна личност, която да бъде наследник на Петър. Няма да намерим и никакво известие за това, че

Христос ще има заместник на земята. Известно е само за последователи на Христос. Никъде не е написано, че Петър е бил поставен за глава на църквата. Писано е, че Христос е глава на църквата. Как би могъл някакъв човек да бъде глава?

Писано е: „И Той е преди всичко и всичко чрез Него се сплотява. Той е глава на тялото, т.е. на църквата” (Кол. 1:17). Така че всеки, който претендира да бъде глава над Христос се поставя над Него и се оказва под Словото от 2 Сол. 2:3-4.

Библейски вярващия християнин може да приеме като глава на Църквата единствено Господа и Спасителя, а не някакъв Негов заместник, някакъв „Vicarius Filii Dei”. Исус Христос сам е изкупил църквата Си и Сам ще я доведе до съвършенство. Той не е упълномощавал никого да Го замества.

Интересно е да се проследи духовното развитие в историята на църквата. Легендата, че Петър е бил епископ в Рим и че е погребан там, изобщо не може да бъде исторически доказана. Писано е само за някакъв Симон Магус, който е бил магьосник и така е впечатлил сената и хората в Рим, че го провъзгласили за бог и му направили статуя, на която било написано „Simoni dea sancto“. Какво отношение може да има това към Божия мъж Симон Петър, който изобщо не е стъпвал в Рим?

И в този случай ние можем да се позовем единствено на Светото Писание. В посланието до Галатяните 2:9 е написано: „Яков, Кифа (Петър) и Йоан дадоха десници на обещание на мен (Павел) и на Варнава, за да идем ние между езичниците, а те между обрязаните.”

Павел е бил определен от Господа за апостол на езичниците. Господ му е казал: „Иди, защото ще те пратя далеч между езичниците” (Деян. 22:21). В посланието си до Римляните Павел пише: „...ще мина през вас за Испания” (Рим. 15:28 б). Мисийните пътешествия на Павел, а също и пътуването му до Рим са подробно описани. Защо няма нито едно известие за това, че Петър е ходил в Рим? Павел е писал много от посланията си именно в Рим. Поименно споменава хората, които са били там с него, но Петър никога не е споменат. Възможно ли е Петър да е бил с него там и Павел никога да не го спомене?

Впрочем това, къде са се подвизавали Божиите мъже е от второстепенно значение. Тук става въпрос само за това да бъде открита измислицата, върху която е построено това голямо религиозно учреждение и как посредством нея то се опитва да придаде на ученията си някакъв авторитет. На това можем да отговорим с думите на самия Петър: „...защото ние не следвахме хитро измислени басни...” (2 Пет. 1:16).

Светото Писание не ни е оставило известие и за някаква иерархия, или за непрекъснатата апостолска приемственост. Когато в 440 г. Лео Велики е бил избран за епископ на Рим, той изявил претенция, че епископа на Рим трябва да има предимство пред всички останали епископи. Това е бил онзи, който е цитирал словото от Мат. 16:18, и официално се е провъзгласил за наследник на Петър. Тази идея и преди това вече се е появявала тук и там сред „николаитите”, но тя не е била свързвана с определен духовен сан. Това е било направление на вяра, което е утвърждавало различието между слушащите миряни и служещите братя. Това напълно противоречи на Словото. Изкупената църква е „царско свещенство” (1 Пет. 2:9).

На историците им е известно, че Божият мъж Поликарп (†155 г.) лично е познавал Йоан, любимия ученик на Исус, който е бил заточен на остров Патмос. Поликарп е възприел чистото свидетелство от устата на апостола. И в неговите указания няма да намерим и най-малък намек за тази по-късно измислена идея. Иреней, апостол упълномощен от Господа, (†202 г.) е бил продължително време с Поликарп. Той също не е оставил никакво известие за

някакъв наследник на Петър. По това време в църквата са се стараели колкото е възможно по-дълго да се придържат към Светото Писание. Тертулиан (†220 г.) е казал: „Оправданието и осъждението принадлежат на Господа, а не на служителя”.

Даже и на Ницейския църковен събор подобна мисъл не е била изказана от ораторите Атанасий и Арий.

Едва в 445 г. император Валентиниан е потвърдил църковното владичество на римския епископ над цялата западна част на Римската империя. И от този момент цялата власт е принадлежала на Рим. Известния църковен учител Августин (354-430) е съдействал за разпространението на тази мисъл. Той е писал за „Божествената държава”. Според неговото разбиране, църквата била Хилядолетното царство. Той написал следното нещо: „Църквата – това е авторитет”.

Тогава къде остава авторитета на Онзи, Който е казал: **„На Мен е дадена цялата власт на небето и на земята”?**

Това небиблейско развитие не може да бъде приписвано на апостолите от първоначалното християнство. Както вече беше казано, по това време Господ е бил установил служенията за цялата църква. Но всяка местна църква е имала братя, които са отговаряли за нея. Те са се наричали презвитери, настоятели, или епископи. Например в посланието си до Филипянците Павел поздравява църквата на Господа като светии, заедно с техните епископи и дякони. Тези две служения принадлежат към местните църкви. И библейското условие за тези две служения е било, братята да бъдат женени (1 Тим. 3:3). От нито един апостол, или пророк не се е изисквало да бъде женен единствено от епископите и дяконите. Само този, който сам е решавал съпружески и семейни проблеми, ще може да помогне в това и на другите, изхождайки от собствения си опит.

Но Божият Дух още тогава е откривал, както ни казва Павел, че това положение няма да се запази в бъдеще. В първото послание до Тимотей 4:1 четем: **„А Духът изрично казва, че в послешните времена някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения, чрез лицемерието на човеци, които лъжат, чиято съвест е прегоряла, които забраняват жененето и заповядват въздържание от ястия...”** За какво можем да се замислим, четейки това слово? Изпълнило се е дословно.

НЕДОРАЗУМЕНИЕ

Ако четем внимателно Матей 16:18, ще видим, че там не е написано: „Ти си Петър и на теб ще съградя Моята църква”, а: „...*ти си Петър и на тази канара ще съградя Моята църква*”. Недопустимо е да се използва един единствен стих и да му се дава своеволно тълкувание. За да имаме яснота, трябва винаги да четем пълния текст. Както в Стария, така и в Новия Завет често се говори за Господа като за скала, но това сравнение никога не е използвано за човек. Петър току що е бил получил откровението за Христос, и само няколко минути по-късно е трябвало да признае своята негодност и вина. Само няколко стиха по-надолу Господ казва на същия този Петър: **„Махни се зад Мен, сатана; ти си Ми съблазън; защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките»** (Мат. 16:23).

Тези думи би трябвало да заставят онези, които дръзнат да внасят в Божието Слово свои съждения, сериозно да се замислят. Всичко, което не съответства на Писанието произхожда от лъжливо вдъхновение. Това, което Господ е казал на Петър тогава, който без всякакво съмнение в онзи момент не е мислел за божествените неща, а за човешките – същите думи

Той ги казва и днес на всеки, който е под лъжливо вдъхновение. В духовната сфера значение има не това, дали говорим приятни и убедителни неща, а дали говорим вечните мисли на Бога, които Той е изразил ясно в Своето Слово. Съществуват само два източника на вдъхновение. Човек може да черпи или от единия, или от другия.

Сатана е започнал общението си с първия човек в Едемската градина с това, че е дал на Словото свое собствено тълкувание. Първо Ева се е вслушала в това тълкувание, а след това Адам се е вслушал в Ева. Така са започнали всички бедствия на земята. На всички трябва да бъде пределно ясно, че сатана никога няма да излезе с някаква своя прокламация и с нещо, което не е свързано с Божието Слово. Това много би биело на очи. Той винаги използва Божието Слово, но го предава изопачено. И когато човек повярва, че става въпрос за Божие дело, тогава сатана може да го излъже. Затова и всичко, което той е говорил в древността е звучало толкова благочестиво.

Разказа за изкушението на нашия Господ показва, че сатана и при Него е отишъл с извадки от Писанието; обаче те са били извадени от контекста и са били използвани неправилно. Господ през цялото време му е отговарял с: „Написано е”. Така че това, че някой се позовава на Библията не означава нищо, ако то не е в съгласие с общото свидетелство на Свещеното Писание. И независимо от това, че врагът винаги използва извадки от Писанието, нито една от тях не е в първоначалния си вид и не се връзва с цялостния оригинален текст.

КЛЮЧОВЕТЕ

Думите „Ще ти дам ключовете от Небесното Царство...”, с които Господ се е обърнал към Петър, са пряко свързани с неговото призвание и мисия. В деня на Петдесетница, когато първата църква е била събрана, Петър е излязъл като глашатай на Бога. Изпълнен със Святия Дух той е изложил с няколко думи основните истини на спасението. Те остават задължителни за всички новозаветни вярващи през всички времена.

Ключът символизира достъп до определен обект. Когато някой има ключ от дворец, от къща, или от автомобил, той му осигурява достъп към тях; отварят се заключените врати и човека може да влезе. Ако някой има ключ от Небесното Царство, за него се отваря Царството на Бога с всички съкровища, с всички обещания и дарове. Такъв човек има свободен достъп до всичко, което Бог е приготвил. С това, което Господ е казал на Петър, Той е искал по особен начин да подчертае именно този факт.

В началото божественото пълномощие пророчески се е отнасяло за нашия Господ (Ис. 22:22). Но по-късно Той е дал тази власт на Своите служители, които поименно е призовавал в служение.

Словото от Мат. 18:18 е било извадено от контекста. Там Господ не говори само на Петър, а говори на цялата църква. Затова там Той е употребил множествено число. „Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано и на небесата и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата.” Къде се е чуло за свещенослужители, които са в състояние сами да вържат силата на сатана, да изгонват бесове и да освобождават вързаните? Всеки може да носи на кръста си вързан ключ, но въпроса е кой притежава божествената власт? Следващия стих също свидетелства за това, че Господ се обръща към цялата църква. В него се казва: „Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Моя Отец, Който е на небесата.” (стих 19). Как се е стигнало до там, че този 18ти стих го свързват само с духовенството и по-точно с оределен сан, остава загадка. Та нали тялото на Господа се състои от вярващите, и те всички

са равни пред Бога. Павел е писал на църквата в Рим: „Защото както имаме много части в едно тяло, а не всички части имат едно и също предназначение, така и ние мнозината сме едно тяло в Христа и всеки от нас сме части един на друг. И като имаме дарби, които се различават според дадената ни милост...” (Рим. 12:4-6). В първото послание до Коринтяните в 12 глава от 4 стих, Павел развива тази мисъл още по-подробно: „Дарбите са различни, но Духът е същият.” С това той обяснява, че ние като части от тялото на Господа сме свързани чрез Святия Дух. Започвайки от стих 7 той казва: „А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза.” Това е духовния опит. И след това изброява тези девет дара на Духа, които са дадени на членовете на тялото Христово. „А всичко това се върши от един и същи Дух, Който разделя на всеки поотделно, както Му е угодно” (стих 11).

ПЪЛНОМОЩИЕТО НА АПОСТОЛИТЕ

Апостолите и всички мъже, които са били изпратени от Бога, не са действали посредством светската власт, а са служили с Божието пълномощие чрез силата на Святия Дух. Действието на авторитета на Бога, който Той предоставя според Своята суверенна воля, се проявява единствено, когато Словото се известява по Божие поръчение. А този авторитет не се състои в това едни да господстват над другите, а в това, че всички да се преклонят пред могъщата ръка на Бога. Божиите пълномощия не зависят от сана, или от титлата, а са във връзка с всеобхващащата власт на Възкръсналия от мъртвите.

След като е възкръснал, Господ каза на пребиваващите с Него ученици: „Мир вам! Както Отец изпрати Мен, така и аз изпращам вас” (Йоан 20:21). И по-нататък е написано: „И като каза това, духна върху тях и им каза: Приемете Святия Дух. На които простите греховете, простени са им, на които задържите, задържани са” (Йоан 21:22-23).

Тук взаимовръзката е съвсем ясна. Господ е предал това всеобхващащо поръчение на хората, които Той лично е призовал за благовестване. Кой би могъл днес да засвидетелства, че Господ го е призовал, говорейки му с глас и му е дал такова поръчение? На кого Той е вдъхнал действително от Своя Дух, така както е било в началото? Кой е упълномощен да действа в Неговото име?

Дали някога Петър, или Павел са били избирани от някакво общество? Не са ли били назначени от Господа? По онова време още не е имало кардинали, които да гласуват за тях, както това е станало практика от 11 век. По времето на Петър и Павел не е имало избори на папани, целия свят е ликувал за новоизбрания папа, когато излезе белия дим. В първото християнство Божиите мъже са имали пълно разбиране за това какво им е заповядано от Господа. Те са били под ръководството на Святия Дух. Били са в състояние да направят връзката между всяко Слово, отнасящо се до дадена библийска тема.

В деня на Петдесетница със силен звук, съпроводен от Божествен огън, Святия Дух е слязъл на всички присъстващи. И така очистени от Божия огън, те са могли по примера на старозаветните пророци да известяват Словото в пълнотата на Святия Дух. Това, което Петър е съобщил в първата проповед, това ще говори винаги и всеки проповедник, който е бил призован от Бога и изпълнен със Святия Дух, до последната проповед, която някога ще бъде проповядвана: „Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Святия Дух” (Деян. 2:38).

А за тези, които Самият Господ е изпратил, Той е казал: „Който слуша вас, Мен слуша; и който отхвърля вас, Мен отхвърля...” (Лука 10:16).

ПРОЩЕНИЕ НА ГРЕХОВЕТЕ

Ако Господ днес говори чрез някого, Той ще каже същото, което е казал и преди две хиляди години. В Лука 24:4 относно Христос е казано: „и че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всички народи, като се започне от Ерусалим.” Прощението на греховете не е зависимо от някакво учреждение, или от духовен сан, а от Исус Христос разпънатия. Това е единствения начин човек да получи прощение – да слуша проповядване на Словото. Само така Божият Дух може да доведе такъв човек до покаяние и да го накара да се обърне към Бога. Това е лично преживяване, а не някакъв акт на богослужение.

В 10 глава на посланието към римляните Павел обяснява, че библейската вяра е от слушане на Божието Слово: „И така, вярата е от слушане, а слушането – от Христовото Слово” (Рим. 10:17). Но важното е не само да се проповядва каквото и да е, а ядрото да бъде Христос и Неговото евангелие, във връзка с изкуплението, което Той е извършил.

Между другото, бихме могли да се замислим над това как от една страна на хората цял живот им се казва, че им се прощават греховете, а от друга страна ги учат, че ще понесат наказание за греховете си. А Божието Слово казва следното: „Защото с един принос Той е усъвършенствал завинаги онези, които се освещават” (Евр. 10:14).

Евангелието на Исус Христос е радостна вест – веста на спасението. Пророк Исаия е пророкувал: „Кажете на онези, които са с уплашено сърце: Бъдете твърди! Не бойте се! Ето вашия Бог! Възмездие ще дойде с Божия отплата; Той ще дойде и ще ви избави” (Ис. 35:4). А апостол Павел го потвърждава, като пише: „Защото се яви Божията милост, спасителна за всички хора” (Тит 2:11). Исаия възкликва: „Но Той беше наранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме” (Ис. 53:5).

Този, който е приел Господа като свой Спасител, не може да бъде наказан, защото това наказание Той го е взел върху Себе Си. Който вярва на това, получава прощение на греховете и е в мир с Бога. Павел пише: „И така ,оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос” (Рим. 5:1).

По-нататък апостола пише за Христос: „в Когото имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата милост” (Ефес. 1:7).

Всеки може да прочете в Колосяни 1 гл. от стих 14, че делото на изкуплението изцяло е свързано със Самия Спасител. В Рим. 1:16 Павел казва: „Не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва” (Рим. 1:16).

Никога не е излишно да бъде отново и силно подчертано, че тази вяра е свързана изключително и само със Словото на Бога. Не е допустимо всеки да поучава каквото си иска и при това да се позовава на Христос. Вярата трябва да е в съответствие с Писанието.

Не е валидна никаква утеха за „някога в бъдещето”, а е валидно точното изпълнение на Словото, което е казал нашия Господ: „Истина, истина ви казвам: Който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е преминал от смърт към живот” (Йоан 5:24).

Как би могло прощението, което е дар на Божията милост, да бъде зависимо от някаква църковна дейност? То е свързано изключително и само с личната вяра на тези, които слушат Евангелието и го приемат. Писано е: „И както чрез едно прегрешение дойде осъждението на

всички хора, така и чрез едно праведно дело дойде на всички хора оправданието, което докарва живот” (Рим. 5:18).

Къде би могло тук да се намери място за добрите дела, посредством които човек би искал да си осигури блаженството? Всеки, който има в сърцето си желание и възможност да прави добри дела, нека ги прави. Но това няма да му осигури блаженството.

Когато нашият Господ е извикал на кръста: „Свърши се!” и е умрял, тогава веднъж и завинаги настана нашето спасение. В Римл. 5 гл. Павел продължава: „*Защото както чрез непослушанието на един човек, станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на Единия мнозината ще станат праведни*” (Рим. 5:19).

Както е вярно това, че чрез Адам ние сме били хвърлени в погибел и сме били отделени от Бога, точно така несъмнено е вярно и това, че чрез Христос сме избавени от погибелта, пренесени сме от смъртта във вечния живот и сме примирени с Бога. Бог Сам е поправил нещата. Блажен е онзи, който вярва на това.

Петър е дал кратко и ясно свидетелство: „*И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, чрез което можем да се спасим*” (Деян. 4:12). Тази ясна и проста реалност не се нуждае от никакво допълнение.

Би било под достойнството на Бога да постави нашето вечно блаженство зависимо от благоволенieto на другите хора. Недвусмислената задача на човека, който е упълномощен от Бога да проповядва Писанието, се състои в това, да покаже на слушателите, че на Голгота се е състоял великият ден на примирението на Бога с човечеството.

Във връзка с това, по време на проповедта, към вярващите може да бъде отправен призив с Божествен авторитет: „Вярвайте, че греховете ви са простени! Вярвайте, че вината ви е простена! Вярвайте, че вашето наказание вече е било понесено!” На този, на когото Божия Дух на основание на Божието Слово е разяснил тази Божествена действителност, такъв човек е помилван завинаги и може да ходи в свобода. Обаче всеки самостоятелно трябва да приеме тази реалност и да получи личната увереност.

НОВОТО НАЧАЛО

Малко преди началото на Реформацията, църковната история е достигнала кулминационната си точка. Съвместната власт на държавата и църквата по онова време е била непредставуемо жестока. Хората, които са мислели и вярвали по друг начин са били проклинани като еретици, обвинявали са ги в ерес и са ги убивали по различен начин. Тук ще споменем само испанската инквизицията през 15 век, съдилищата за магьосниците и изгарянето им на клада. Ние нямаме намерение да разглеждаме тези човешки падения. Искаме само да проследим какво е било духовното развитие, което с течение на времето е станало свойствено за изроденото християнство.

Тази земя е напоена с потоци от кръв. Един от най-известните мъченици преди Реформацията е бил Ян Хус (†1415 г.) На събора в Костница той за последен път е издигнал гласа си, но е бил заглушен с крясъци и не е могъл да постигне нищо. Той паднал на колене, повдигнал очите си към небето и спокойно изслушал провъзгласяването на присъдата. След това Ян Хус казал: „Господи Исусе, моля Те заради Твоето милосърдие: прости на враговете ми.” Отците на събора му се присмяли и го отвели на кладата.

Но така или иначе Реформацията, която е положила основата на промяната в историята на църквата, повече не е могла да бъде задържана. Истината на Евангелието мощно си е

пробивала път. Мартин Лутер и някои други са излезли срещу нередностите, които църквата е одобрявала и поддържала. Известният продавач на индулгенции Тетцел е принадлежал към група хора, които са богохулствали с думи и с дела, проповядвайки, че папата има абсолютното право да прощава греховете на живите и на умрелите; и че прощението от папата е точно толкова действено, както и кръста на Христос. Между другото Тетцел е твърдял, че папата за цената на индулгенции би простил дори такъв грях, ако някой би обезчестил Божията майка. С една дума това означава, че човек би могъл да извърши най-тежките престъпления; папата ще прости всичко и ще предостави прощение на греховете веднага след като звъннат парите в ковчежето.

В историята на църквата е написано: „*Лутер чул за ужасните неща, които е проповядвал безсрамният монах, който твърдял, че покупката на индулгенции има същата сила както кръста на Христос; че самият той имал пълномощие от Петър и че бил спасил с индулгенциите повече хора, отколкото Петър със своите проповеди.*” Лутер е приел много сериозно практическото последствие от такива проповеди? и това го е подтикнало към първото действие на Реформацията.”

Както винаги Бог и в онзи момент е използвал хора от земята, за да прослави името Си. Съществуват Божии посланници, които не само са известни и са играли голяма роля в историята на църквата, но които са били и Божии служители чрез които се е осъществявала историята на спасението в Царството на Бога на земята.

Такива мъже са били Мартин Лутер, Гулдрейх Цвингли, Филип Меланхтон, Йохан Калвин, Джон Кнокс и много други, които са живяли по онова време. След столетия, през които Библията е била недостъпна за хората, тези мъже започнали да я четат и да я превеждат. Отначало е била издадена печатна Библия на 14 езика; около 1600 г. са били вече 40 езика; около 1800 г. – седемдесет и два; а около 1900 г. – 567 езика. А в 1950 г. е била преминалата границата на 1100 езика и наречия. Независимо от всички опити да бъде унищожена, Библията е достигнала най-висок брой издания и най-голямо разпространение.

По време на Реформацията Бог отново започнал да говори чрез Словото Си, и библейските истини отново станали жива реалност в личния живот на вяра. Реформаторите не са спрели до тук, а са продължавали да споделят с хората онова, което е станало за тях велико и скъпоценно.

Успеха, който постигнали реформаторите предизвикал силен отпор в редовете на официалното духовенство, което с всички сили се стараело да възпрепятства разпространението на Словото. Но в резултат на това радостната и освобождаваща вест е привличала все по-големи групи от хора.

От гледна точка на историята на църквата, всеки един от тези мъже е имал посланието да изпълни определена задача. Казано по-точно, те са се допълвали взаимно в ученията, на които са били поставяни ударенията. Библията отново е била издигната като единствено мерило за проповядването. Днес никой не би дръзнал да назове нещата по този начин, по който го е направил Лутер. Достоен за внимание е начина, по който е изобличил антихристиянството. Той не се е занимавал с несъществени аргументи, а непрекъснато се е обосновавал на Библията, според степента на това, което му е било открито. Например той е писал за края на вавилонския плен на църквата и е подчертал, че спасението е посредством вяра, която човек получава по милост, в противоречие на праведността чрез дела, която не може да спаси никого.

Много хора днес са на мнение, че повода да се появи Реформацията е било единствено моралното разложение на обществото и външните обстоятелства. Но независимо от това, че

моралния упадък наистина е съществувал, не можем да се съгласим с това мнение. В Реформацията не е ставало въпрос за морал, а за нещо много по-сериозно – за прелом към духовно обновление. Необходимо е било ново начало. Духовното опекунство е трябвало да приключи завинаги и отново да бъде провъзгласен деня на милоста, деня на спасението. Но не всички са били готови да повярват и с вяра да застанат на страната на Бога. Независимо от всичко, прелома е бил извършен и е настъпил края на неограничената и универсална власт на църквата и тя е била разгромена.

Като че ли в днешно време много молко хора осъзнават каква цена е била платена, за да може свободно да се проповядва Божието Слово. В почти всички страни на Европа кървавата контрареформация се е опитвала да потуши Реформацията, и отчасти е успяла. Най-жестоки са били преследванията на протестантите в Холандия и на хугенотите във Франция, когато през Вартоломеевата нощ кръвта на хиляди протестанти е текла по улиците на Париж.

По онова време Римската църква е упражнявала както духовната, така и светската власт. В пределите, където е властвала тя, всяка армия и е била подчинена. И тези армии непрекъснато са участвали в духовните разпри и борби.

Навсякъде, където Реформацията се е приемала възторжено и е имало опасност да проникне, там се е появявала мощна армия. Когато духовната борба в Швейцария се е разразила с пълна мощ, също е била извикана силна армия. Реформацията е трябвало да бъде спряна и потушена. Реформаторите в Цюрих се събрали около Цвингли, за да се противопоставят на това настъпление. А самия той е вървял в първия ред и е казал на хората: „Предайте се в ръцете на Бога. Той е силен да запази и нас и нашите близки. Да бъде Божията воля.” По време на ожесточеното сражение той бил ранен от камък и от копие. Той лежал сред мъртвите, сключил ръце, повдигнал очите си към небето и се молил. Капитан от католическата армия дошъл при него и му казал да се изповяда. Цвингли отказал. И преди да получи смъртоносната рана, той успял да каже: „Тялото ви може да убиете, но душата не можете.”

Изглеждало, че в Германия Реформацията е напълно потушена. На страната на протестантите в Саксония със силна армия е дошъл на помощ на саксонския курфюрст Густав Адолф, краля на Швеция, и на 17 септември 1632 г. започнала решаващата битка. Преди да започне краля се молил така: „Всемогъщи Боже, в чиято ръка е и победата и поражението, обърни Своя милосърден поглед към нас, Твоите слуги, които са дошли от далечни страни, за да се бият за свободата и за истината, за Твоето свято Евангелие. Подари ни победа, заради свялото Си име. Амин.” Два месеца по-късно, на 16 ноември 1632 г. той загинал на немска земя.

В никакъв случай не може да бъде одобрена намесата на военна и светска власт при разпространение на евангелието. Но в интерес на истината трябва да се каже, че протестантите са били въвлечени насила в тази ситуация. Бихме отишли твърде далеч, ако започнем подробно да разглеждаме многото стълкновения, до които се е стигало по време на контрареформацията, при които хиляди хора са изгубили живота си.

Основателя на ордена на йезуитите Игнациус Лойола, който е бил главния виновник за контрареформацията, се е записал като герой в историята на Римскокатолическата църква. В храма на св. Петър в Рим му е поставена статуя в надчовешка големина, а в краката му лежи чудовище, на което са написани имената на Лутер и Калвин. По този начин символично е казано, че той е победителя над „чудовището на протестантизма”. Той е погребан в църквата „Дел Джезу” в Рим, в която му е издигнат разкошно окрасен олтар. И на него също има

символични изображения от двете страни на гроба му, върху мраморни статуи, които изобразяват победоносната вяра и победоносната католическа религия; при краката им лежат книги и двама еретици, върху които са изписани имената Лутер и Калвин. И двата паметника говорят на съвсем ясен език.

Като че ли в протестантските кръгове днес вече никой не се замисля за това. Въдъхновени от духа на времето, те се занимават с грижите на деня. Навсякъде се говори за диалог и всички искат обединение. Но какво биха казали мъчениците на Реформацията, ако знаеха как днес на произвола на съдбата се предават святите ценности на вярата и на Евангелието? Но от друга страна, това съответства на деянието в края на последното време.

Реформацията е била скъпо платена. Нейното значение, или цел, не би могла да бъде само да ни остави като наследство национални, или локални църкви, които да са различни на местата. Тя е станала основа и изходен пункт за всички по-късни съживления, дори и до днешното време. Ако тогава не е било поставено това мощно начало, много от църквите и свободните християнски общества днес не биха съществували. Става въпрос за действаща Реформация, чиято крайна цел е въстановената църква на Исус Христос.

Бурното начало на Реформацията е било събитие от историческо значение за спасението. Божият Дух е внесъл светлина и живот в мъртвия религиозен свят. Като централна точка във всяка една проповед е било поставено Словото. Известни личности по целия свят са проповядвали учения, които частично са се различавали. Обаче ако ги съединим в едно, ще се получи хармонично цяло.

Естествено не всички истини са били казани веднага от самото начало. Съществували са например такива пунктове като триединството и троичната формула при кръщението, които нямат апостолско-пророческа основа, и на които по времето на Реформацията изобщо не е било обърнато внимание. Реформацията е възприела и едно тежко католическо наследство, с което и до днес са обременени много съвременни протестантски църкви.

Като втори етап на Реформацията е излязъл Джон Уесли, и заедно с него много други огнени съживленчески проповедници. Те са обърнали вниманието си към следващото преживяване на повярвалия човек. Както в началото реформаторите са проповядвали оправданието по милост чрез вяра в изкупителното дело на Христос на кръста, така тези мъже по-късно са обърнали внимание и на необходимостта от това, че повярвалия човек трябва да преживее и пълно посвещение. Библията говори за това като за „освещение”. Истинското преклонение пред Бога води до послушание във вярата. Тогава Божият Дух прониква във вярващия все повече и повече. По онова време са се появили църквите на методистите, а също и някои други направления на вярата, които са изхождали предимно от тези истини на свидетелството на Писанието, но в други точки са имали разногласия.

След това е дошъл Джон Смит, заедно с когото са излезли и други благословени евангелисти. Те безкомпромисно са проповядвали кръщение чрез вяра. Били са покръствани само хора, които лично са приели решение да отдадат живота си на Христос и да Го следват. Кръщението е ставало чрез потапяне под водата. От това се е родила баптистката църква и някои други общества, които също са имали някои разлики в поученията.

В отделните страни духовното развитие е придобивало различни форми. В протестантската област особено е било подчертавано значението на личното преживяване на спасението и увереността в неговата реалност.

Покрай всеобщо познатите духовни течения, са съществували и други по-малки групи и движения, които са имали различия по отношение на общоприетите в организираниите

общества. Те са подчертавали и са се придържали само към определени библейски истини. Ние споменаваме единствено тези движения, които независимо от различията в учението са свързвали спасението на душата само с Божията милост, изявена в Исус Христос.

Там, където се проповядват особени откровения, в зависимост от които се извеждат благословения, не може да става въпрос за продължение на библейските обновления. Всички съвременни секти са пример за това. Изкуплението зависи единствено от Изкупителя, спасението — от Този, Който го е донесъл; прощението — само от Онзи, Който ни го е подарил, а не от някакъв самозван гуру, или вожд.

В миналото отново и отново са излизали упълномощени Божии мъже, за да възвестяват древните библейски истини, като все повече са се приближавали към свидетелството на апостолите. В началото на нашия век (20ти) е настъпило общо обновление. Това, което до този момент, е било преживяване само на отделни хора, е станало опитност на вярващите по целия свят. Всички жадуващи праведност са били наситени и напоени духовно. Святия Дух е действал навсякъде по подобен начин, както в древното християнство. Изпълнените с Духа са преживявали оправданието и освещението по същия начин, както и тези от по-старите времена. Това внезапно появило се движение няма основател. Бог е действал сам по всички континенти. Всички свидетелства са били еднакви: в Русия, в Китай, в Америка и в Европа. В това движение са се проявявали благословени от Бога мъже.

През август 1906 г. В Германия е дошъл доктор Р.А. Торрей, който на годишната конференция на Евангелския Алианс в Бланкенбург в Тюрингия е проповядвал на тема „Кръщение в Святия Дух“. Много от слушателите са били дълбоко потресени, сред които е бил и генераллейтенант фон Фиебан. През 1907 г. братята, които са ръководели това обществено движение са се събрали на своята неделна конференция. Актуалната тема е била: „Огорчила ли е първата християнска църква Святия Дух?“ След продължителна дискусия, пастор Щокмайер станал и възкликнал като пророк: „Братя, ние спорим по въпроса дали първото християнство е огорчило Святия Дух, или не. А сега аз отправям към всички присъстващи един много по-важен въпрос: А ние не сме си огорчили Святия Дух?“ Тези думи дошли като мълния и много от присъстващите паднали на колене и се покаяли пред Бога.

Много хора по целия свят са преживели този милосърден призив на Бога. И ако по онова време не са били двете «пророчици» – едната от Осло, а другата от Кассел – нямало е да се стигне до злоупотреба с духовните дарове. Баптистките проповедници, изпълнени със Святия Дух по понятни причини са кръщавали само повярвалите, а у лутераните е продължило кръщението на младенците с поръсване. Все още не е бил направен ясен пробив към древното християнство, но той вече се е очертавал. Разните небиблейски учения, които са били приемани без да бъдат изпитвани, са се съхранявали.

Втората световна война, в която участваха около 50 нации и която взе повече от 50 милиона жертви, донесе невъобразима скръб на милионите изгнанници и остави след себе си, развалини и болка. По онова време, през май 1946 г. никой не беше чувал за Орал Робертс, Били Греъм, или за останалите евангелисти, които по-късно станаха известни. Но упълномощеното апостолско служение на Уилям Бранхам вдъхнови стотици проповедници. И независимо от това, че нито един от тях не беше получил пряко призивание от Бога, така както Бранхам, те послужиха на поколението си, проповядвайки пълното евангелие. Буквално милиони хора по радиото, по телевизията, или при мисионерските пътувания чува Евангелието.

През 1946-1949 г. настъпи решителен пролом. Онова първоначално, древно благовестие стигна до масите. Събранията на пълното евангелие отвориха вратите си. Броя на посетителите много скоро достигаше и до 10 000. За евангелизациите се използваша най-големите стадиони, спортни площадки, хиподруми, тъй като в Индия и в Южна Африка броят на хората стигаше 500 000 души.

Хванати от вълната на този поток, мисионерите започваха свои собствени служения. В епохата на техническия прогрес съживлението се разпространяваше както никога преди. И от него произлязоха много различни течения. И международното Обединение на бизнесмените на пълното Евангелие, също и харизматичното движение водят началото си от него. Всяко едно от тези духовни течения имат своя собствена форма, обхващата определен слой слушатели. Харизматичното движение проникна и в Римскокатолическата църква, както и във други общества, а също и в свободните църкви.

При всички случаи ние сега говорим за действието на Духа, който обхваща целия религиозен свят. А в заключителния етап на това действие, първоначалното благовестие трябва да заеме онова място, което му принадлежи. Духовната опитност е добре, даровете на Духа също са благословение; но единствено там, където Словото се проповядва в истина му и се възприема като Божие семе, наистина Божият Дух може да произведе нов живот. Според пророк Йоил Духът сега се излива на всяка твар. Него можем да го сравним с дъжда. Но ако преди това в сърцето не е било посято семето на Словото, дори и проливен дъжд не може да помогне. Хората са намокряни, но въпреки това не получават нищо, което да се задържи постоянно в тях. И точно това е централната точка, за която става въпрос. В началото беше Словото, а не тълкуването. Така трябва да остане и до края. Хората трябва да приемат в сърцата си чистото Божие Слово като божествено семе. Само тогава Святия Дух може да произведе божествен живот. Това е единствения начин човек да се новороди (Йоан 3 гл.; Яков 1:18; 1 Пет. 1:23).

Най-добрия пример, който можем да намерим, ни е показан в началото на Новия Завет. Четири хиляди години са чакали идването на Месията. И когато се е изпълнило времето, обещаното Слово е дошло при Мария; тя го е приела, повярвала, и Святия Дух я осенил. Така Словото е станало плът в образа на човек. И ние трябва по същия начин да приемаме обещаното Слово предназначено за нас. Само тогава Святия Дух може да го направи реалност в живота ни. В проповедта на планината Господ е казал: „Той прави слънцето Си да изгрява и над злите и над добрите, и дава дъжд на праведните и на неправедните” (Мат. 5:45). Пшеницата и плевелите растат на едно и също поле. И двете са огривани от същото слънце, и един и същи дъжд пада и върху двете семена. Тази мисъл е записана и в посланието до Евреите 6:7-8. Всяко семе ражда според вида си.

За да можем да влезем в Божието царство не са достатъчни само действията на даровете на Духа. В Мат. 7: 21 Господ отхвърля хора, които са се ползвали от тези дарове, като им казва: „*Не ви познавам.*” Словото и Духът са свързани помежду си. Сега се сее семето на Словото, а Духът го оживотворява във всеки един. Само така може да възникне библейско общество, което може да бъде въвеждано от Святия Дух във всяка истина. Отначало трябва да бъде посято Словото-семе в сърцата на хората, и едва след това може да бъде събрана реколтата.

Ние се занимахме с това какви отклонения са станали по време на църковната история и също така доказахме, че от Реформацията духовното развитие ни води обратно към първоначалното християнство. Но въпреки това навсякъде се правят компромиси и всеки вярва в каквото си иска, и не вярва в каквото си иска. А в същото време много хора радостно

твърдят, че са приели Святия Дух. Навсякъде цари хаос, и хората често не знаят къде е истината.

Святия Дух е Духът на истината и Той никога няма да се отъждестви с някакви приети и установени заблуди. Необходимо е пълно завръщане към първоначалното Слово. Най-напред трябва да се установи точката, в която е започнало изкривяването на поучението и едва след това може да се тръгне по правилния път.

Днес в целия религиозен свят е настанал часът за вземане на решение. Едните ще се върнат в лоното на църквата-майка, а другите ще преживеят изпълнението на обещаното Слово като малко избрано стадо, на което ще се даде царството (Лука 12:32).

Всички, които проповядват традиционните учения на Римската църква, ще се върнат към нея. Ако се замислим, ще установим, че духовната връзка между тях от времето на Реформацията никога не е престанала да съществува. Имало е само някои отделни личности, които са се вслушвали в Божия глас, приемали са единствено библейските истини и са отхвърляли всичко останало. И както виждаме, въпреки че протестантските общества са си извоювали самостоятелност, там са останали някои учения, които не съответстват на Библията.

След втората световна война се забелязва подчертано усилие и стремеж за единство и мир. Историческите врагове се превръщат в приятели. Подобно нещо се случва и между църквите и нациите. От една страна имаме политическо обединение – ООН – декларацията за нейното основаване беше подписана на 24 октомври 1945 г. в Сан Франциско от 50 нации, а от друга страна виждаме Световния съвет на църквите, който беше основан през 1948 г. в Амстердам. Днес почти 150 нации са членки на ООН и почти всички църкви са обединени в Световния съвет на църквите. Нашето внимание е насочено към религиозното деяние. В 1948 г. към Световния съвет на църквите се присъединиха 135 протестантски деноминации; в 1968 г. бяха 234, а сега са вече около 300.

В началото Световния съвет на църквите, като протестантско обединение не беше признат от Ватикана. В 1960 г. папа Йоан XXI основа в Рим секретариат за единството на християните. На Втория Ватикански събор (1962-1965) беше публикуван Декрет за икуменизма. Първия официален контакт се усъщести на конференцията на Световния съвет през юли 1968 г. в Упсала, Швеция, където 15 представители на Ватикана присъстваха като наблюдатели. След това през 1969г папа Павел VI посети главната резиденция на Световния съвет в Женева. Папа Йоан Павел II също пропътува Швейцария през 1984 г., и посети Световния съвет на църквите.

Сигурно много хора забелязват, че протестантите вече от дълго време не протестират. Кой би имал желание днес да води духовна полемика? Дори и свободните църкви, които преди петдесет, дори преди тредесет години бяха отхвърляни, в днешно време се радват на всеобщо признание. Повечето от тях са официално регистрирани корпорации на обществено право и техни представители заседават на зелената маса. Какво още липсва? Думата „единство” има магическо значение, думата „мир” стана лозунг, а понятието „сигурност” е желание на всички. Но това е само за успокоение на ума.

Но Лутер и днес би казал същото, което е казал тогава: „Проклето да е единството, което е постигнато в ущърб на истината.” Който е единен с Христос, той е единен със Словото Му. А който е на едно мнение с антихриста, той се сплотява с него. Замислете се над думите на Господа: „Който пази душата си, ще я изгуби.” Часът на истината е дошъл и всеки трябва да направи своя избор. Широките маси без да го осъзнават, с ликуване ще хвалят антихриста. А

само една малка група от действително вярващи християни ще останат верни на Христос и Неговото Слово. Звучи призива: „Излезте от Вавилон и от религиозния хаос, и се отделете.” Християнските сдружения няма да приемат сериозно този призив, но ще го приемат само отделни хора в тях, които са просветени от Духа на Бога.

В християнския Запад има толкова много християнско. Ние сме християнско общество. Имаме християнски партии, християнски профсъюзи и обединения. Имаме и богата традиция на християнска култура. Само че би трябвало да попитаме не сме ли объркали Христос с антихриста, и Бога с дявола? „Анти” означава „против”. Това, което е против Христос и Неговото учение принадлежи на антихриста. Кой може днес да различи кое е богослужение и кое е идолослужение; къде става въпрос за вяра и къде за суеверие?

Тези, които са просветени от Божието слово наострят уши, когато започне да се говори за „мир и безопасност”, защото е написано: „Когато казват мир и безопасност, тогава ще ги постигне внезапна погибел” (1 Сол. 5:3). Всичко съответства на предсказания ход на събитията за последното време. И политиците много добре знаят колко е напреднало времето. Например в 1985 г. на 20 януари президента на САЩ каза: „Аз се опасявам, че много скоро ние ще преживеем Армагедон.” Става дума за последната битка от Книгата Откровение 16:12-16. А кратко преди това един сенатор се изказа по следния начин: „Ние сме първото поколение, което знае, че е последното. Всички, на които е определено да изиграят някаква роля, сега излизат на световната сцена.

Сегашното поколение към края на времето ще преживее „чудо” – изненада, каквато не е имало преди това, и никога повече няма да се случи. Политическата, економическата и религиозната власт за един кратък период от време ще бъде предадена на един световен лидер, който е антихрист и лъжлив пророк. Изток и Запад ще се възползват от услугата на един посредник, който впоследствие ще установи мир и спокойствие. Последната световна държава ще бъде обединената Европа, която е възобновената Свещена Римска империя. Библейското пророчество скоро ще достигне кулминационната си точка. Страхът от тотално унищожение съществува и на двете страни, оттам и усилието към разоръжаване и мир. Обаче в същото време с пълна сила върви въоръжаването. И двете страни възнамеряват в следващата война да включат и космоса. Както стана ясно от пресата от 21 до 24 януари 1985 г. във Ватикана се е провела конференция на тема плановете на американския президент за въоръжаване на космическото пространство, в която са взели участие и руски учени. Всичко това се случва, защото е дошло времето му да се случи. В трета глава на своето послание апостол Петър относно последното време пише следното: „...и днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на съда и погибелта на нечестивите човеци... А Господния ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучене, а стихииите нажежени ще се разпаднат и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат... А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда” (2 Пет. 3: 7,10,13).

Всемирното общо и економическо състояние налага коопериране. Всички искат да преживеят, и затова са принудени да си сътрудничат. Този, който не се присъедини към последния световен ред, ще бъде бойкотиран и изключен от световната търговия. Тогава ще се изпълни отново: „няма да може нито да продава, нито да купува” (Откр. 13:17). Без оглед на досегашната си идеология и обществен строй, всички народи ще се подчинят на световната власт. Този, който не го направи, няма да има шанс да преживее. Без да го осъзнава, световната общественост върви към последния апокалиптичен етап. Ние вече се намираме в процеса на изпълнението на пророчествата за последното време. Развитието на нещата днес трябва да бъдат разглеждани от пророческа гледна точка, защото знаменията на последното

време говорят ясно. И няма да е дръзко да се каже, че човек, който знае Библията, знае и бъдещето. След дългия период от време, в който говореха хората, настъпва последното време, в което думата ще вземе Бог.

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО

Не е разрешено текста да се публикува и разпространява изборително

Издател: Мисионер Евалд Франк

Freie Volksmission e. V.

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

GERMANY

E-mail: E.Frank@freie-volksmission.de

Сайта на мисията: <http://www.freie-volksmission.de>

Уеб страница на български език: <http://bg.v-evangelie.info>

E-mail на български: info@v-evangelie.info